Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 227. Середа 9 (21) жовтня 1891. Рôкъ I.

Испанія и Франція.

Нинѣ мало хто зважаε на Испанію. Тû часы, коли Испанія грала въ політицѣ европейской велику ролю, давно минули и мабуть вже не вернуть а бодай не такъ скоро. Нинѣ чувати про Испанію хиба тогди, коли тамъ выбухне яка ворохобня, до котрои Испанія вже такъ привыкла, що уважаε єи мало не за щось звычайного. Выбухне де въ якôмъ испаньскôмъ мѣстѣ ворохобня, то треба єи здушити и на тôмъ конець. Ажь въ послѣднихъ часахъ набрали тû части въ Испаніи ворохобнѣ бôльшого значѣня, коли зъ ними сполучилась и гадка утвореня зъ монархічнои Испаніи республику и коли за пірінейскими горами станула могуча республика французска де испаньскû републикане знаходять не лишь безпечный сховокъ, але до певнои мѣры и помôчь. То одно вже есть причиною, що монархічна Испанія и республиканьска Франція не можуть погодити ся зъ собою.

До недавна ще бувъ такій поглядъ, що всѣ романьскû державы отже Италія, Франція, Испанія и Портуґалія, можуть легко погодити ся зъ собою, ба можуть навѣть утворити якійсь союзъ державъ романьскихъ. Найновѣйша історія тыхъ державъ поучуε насъ, що такъ не есть а найлѣпшій примѣръ того дають намъ вôдносины межи Франціею а Италіею. Подôбно маεсь рѣчь межи Франціею а Испаніею. Коли якôйсь тѣснѣйшôй звязи сихъ послѣдныхъ державъ стоить на перешкодѣ — якъ сказано — вже сама форма правлѣня, то ще бôльше противлять ся тому ихъ интересы економічнû. Возьмѣмъ хочь бы лишь оденъ найновѣйшій примѣръ зъ сего поля. Ото Франція пôдвысшила сими днями податокъ вôдъ испаньского вина а вже въ цѣлôй Испаніи настало страшне огôрченε. Весь край ставъ однодушно домагати ся репресалій супротивъ Франціи. Колижь кинемо окомъ на сусѣдну Африку, то антаґонізмъ мѣжь Франціею а Испаніею стане намъ ще яснѣйшій.

Тамъ граничать побôчь себе французска кольонія и цѣсарство Марокко, на котре Испанія зъ давенъ давна маε оскому, бо оно майже природно прилучаεсь до неи. Якъ бы не то, що Франція захланнымъ окомъ дивить ся зъ Альжіру на Марокко, сталось бы було вже давно се цѣсарство испаньскою кольоніею. Атже ще недавно ходила чутка, що Нѣмеччина готова допомочи Испаніи взяти въ посѣданε Марокко, скоро она лишь приступить до тридержавного союза. Була то вправдѣ лишь чутка, нѣчимъ не оправдана, але все таки досыть характеристична, бо вказуюча чимъ найскорше можна бы собѣ позыскати Испанію.

Зваживши то все, не вôдъ рѣчи буде послухати, що говорять сами Испане про свои вôдносины до Франціи. Колька днѣвъ тому назадъ помѣстивъ бувъ орґанъ испаньскихъ консерватистôвъ Imparcial цѣкаву статью про вôдносины Испаніи до Франціи, въ котрôй мѣжь иншимъ такъ каже:

„Франція мала въ Европѣ двохъ природныхъ союзникôвъ: Италію и Испанію. До сего союза перли єи претенсіи передувати въ одной етноґрафічной полосѣ, выдуманôй парискою школою и названôй романьскою расою. Ну добре, але въ 1881 р., впало ѣй на гадку погнѣватись зъ Италіею на завсѣгды, бо она забрала Тунісъ, котрый Италіянцѣ повнымъ правомъ уважали, уважають и будуть уважати ґеоґрафічно зависимымъ вôдъ Италіи. Бісмаркъ знавъ, що робило ся въ 1878 р., коли французской дипльоматіи предложенемъ пôвнôчного побережа Африки заслѣплено очи. По конфліктѣ зъ Италіею прийшло до конфлікту зъ Испаніею.

Вôдъ 1880 р. перевела Франція безправно въ свое посѣданε Ґвінею, бодай вже не богато до того не достаε; она пробовала осѣсти на полудне вôдъ Марокко, напротивъ канарійскихъ островôвъ; три разы порушувала справу управильненя альжірско-марокканьскои границѣ; вôдмавляε намъ незапереченого права до Багіи дель Ґальґо (коло пригôрка Блянко) а теперь ще робить собѣ претенсіи до марокканьскихъ оазъ и хоче ихъ заняти, щобы тымъ способомъ окружити державу Маґрабôвъ вôдъ полудня и приготовитись до єи занятя. До того додаймо ще высвистанε кор. Альфонса въ Парижи, хочь то для національныхъ интересôвъ мало лишь мале значѣнε. Наслѣдки тои політики видко теперь добре. Жаденъ зъ такъ званыхъ романьскихъ народôвъ, надъ котрыми Франція хотѣла верховодити, не стоить по єи сторонѣ; анѣ Италія, анѣ Бельґія анѣ Испанія. Ся послѣдна робить ѣй ще велику ласку, коли не заявляεсь отверто єи ворогомъ.“

Дальше доказуε Imparcial, якъ теперь поступаε собѣ Франція въ справѣ марокканьской и каже: „Справа марокканьскихъ оазъ есть великои ваги. Французска праса представляючи незапереченε право Франціи до нихъ, представляε ту справу такъ, якъ колибъ испаньске правительство а зъ нимъ и всѣ европейскû державы дивили ся спокôйно на то, що Франція забираε ся здобувати Марокко. Знаεмо, що тою справою занимаεсь вôдъ якогось часу міністерство дѣлъ заграничныхъ, але того не

„Лишити на почтѣ.“

Оповѣданε

ЕРНЕСТА ДОДЕТА.

То жовтень, але здаεсь, якъ колибъ наставала нова весна. Небо надъ землею чисте, анѣ однои хмарки на нѣмъ, лишь оно вже трошки не такъ сине. Тепле промѣнε сонця огрѣваε холодный воздухъ а понадъ полями несесь якійсь солодкій запахъ.

На вершку горбика, середъ лѣсôвъ, що окружають его доокола, пôднимаεсь замокъ зъ своєю пишною фасадою, зъ своими лупковыми дашками та вежочками, що кôнчать ся острыми якъ голки вершками. Зъ повôдчиняныхъ вôконъ чути веселый голосъ ажь на мураву, де конюхи держать чотири осѣдланû конѣ, що нетерпеливо тупають ногами и скрегочуть кусаючи вудила.

На пôдсѣнε вышло двохъ мужчинъ, оденъ по другôмъ; одному зъ нихъ лѣтъ сѣмдесять, але вôнъ высокого росту, держить ся просто, его лице усмѣхнене, хитре, а густа, вже трохи сывѣюча борода надаε ему видъ войскового чоловѣка; другій значно молодшій, але такъ подôбный до тамтого, що здаεсь якъ бы бувъ его портретомъ, лишь десь ще зъ 25 року житя.

Они подають собѣ руки а вôдтакъ рôвночасно пôдносять въ гору головы; зъ усмѣхомъ на устахъ кланяють ся они якôйсь старôй пани, що выглядаε зъ вôкна на першôмъ поверсѣ, та кличуть до неи сердечно „Добрый-день!“

Тота панѣ то жѣнка одного а бабка другого; она сперлась на вôкно, абы видѣти, якъ они будуть сѣдати на конѣ. Она зъ уподобанемъ споглядаε на нихъ пôдчасъ коли они проходжують ся, якъ колибъ чекали на когось, що ще маε до нихъ прилучити ся.

Ажь ось въ другôмъ вôкнѣ показуεсь якась величава богато убрана панѣ зъ сивымъ волосемъ, въ кафтанику зъ червоного плюшу обшитого бѣлыми коронками.

— Зузанна буде заразъ готова, мои панове, — сказала она; — будьте трошки терпеливû.

— Я вже иду! — роздавъ ся зъ глубины комнаты повный молодый голосъ жѣночій.

За хвильку потôмъ явилась коло обохъ мужчинъ красна молода дѣвчина, зъ румянымъ личкомъ и бѣлявымъ волосемъ, убрана въ чорну сукню до ѣзды верхомъ, котра уявляла єи тоненькій станъ и розкôшну грудь; поздоровкались, подали собѣ руки, конѣ пôдведено до сходôвъ.

При помочи свого молодшого товариша, що надскакуε коло неи на всѣ боки, сѣдаε Зузанна на коня. Они сѣдають зновъ на два другû конѣ, а на четвертого сѣдаε конюхъ въ ліберіи и ѣде трошки дальше позаду за ними. Они рушили зъ мѣсця поклонившись ще старымъ панямъ, котрû теперь обѣ стали выглядати зъ одного вôкна.

А той образокъ родинного щастя, якій представляли зарученû, що выбирають ся верхомъ на проходъ пôдъ доглядомъ дѣда, бувъ такъ хорошій, що обѣ старû дамы зôтхнувши нѣжно промовили:

— Якûжь они краснû!

— Видко, що якъ бы для себе сотворенû.

Мала громадка доѣхала до огорожѣ парку и завернула на тѣнисту дорогу, що вела до сѣлця, купки чистенькихъ домôвъ зъ бѣлыми стѣнами, по котрыхъ пôднимали ся дикû рожѣ та прочитанъ.

На выгонѣ стоить на однôй хатѣ надъ дверми напись: „Почта и телеґрафъ.“ Молодшій зъ ѣздцѣвъ пустивъ ся туды и сказавъ:

— Маю якъ разъ листъ надати.

Конюхъ, почувши то, прискочивъ, щобы выслухати его приказôвъ. Але вôнъ махнувъ на него рукою на знакъ, що не потреба, пôдсунувъ ся конемъ попôдъ саму стѣну, де висѣла помальована скринка на листы, вытягнувъ маленькій листъ зъ кишенѣ и всунувъ его въ скринку, кинувши ще разъ окомъ на его адресу. Вôдтакъ вернувъ назадъ до свого товариства.

Молода дѣвчина нахилилась до него и шепнула:

— То листъ до якоись дамы?

потреба, щобы єго розважуваня обявляли ся дѣломъ. Мы дали отже доказъ, що испаньскй и францускй интересы взаимно себе выключають, а позаякъ мы Испане мусѣли бы хиба удурѣти, колибъ мы придержувались якоись иншои политики а не политики интересôвъ, то выходить зъ того, що доки станъ рѣчей не змѣнить ся, мы не можемо бути приятелями того народу, навѣть и тй нѣ, що хотѣли бы ними бути".

Такъ говорить Испанець. Мы навели умысно повысшій поглядъ, щобы зъ одпои стороны показати, яке становище може колись въ рѣшучôй хвили заняти Испанія супротивъ Франціи — и выходить зъ того, що не конче прихильне, коли вже не просто вороже — а зъ другои стороны хотѣли бы показати на примѣрѣ, що такъ звана дружба расова безъ огляду на интересы народôвъ не дасть ся перевести, хочь бы навѣть у такихъ народôвъ якъ народы романьскй. Выходить зъ того, що якъ идея романьска, такъ ґерманьска и загально славяньска або панславистична не мають дѣйстно практичнои вартости, а можуть хиба лишь хвилево одному зъ народôвъ бути на руку, та єму приносити користи зô шкодою другихъ.

Переглядъ політичный.

До Fremdenblatt-у доносять зъ Кракова, що всякй вѣсти о рôзницяхъ поглядôвъ межи Міністромъ торговлѣ а Коломъ польскимъ въ справѣ державныхъ зелѣзниць въ Галичинѣ суть выдуманй. Правды въ тôмъ о стôлько, що Коло польске сформуловало свои бажаня въ справѣ зелѣзниць державныхъ въ Галичинѣ, въ меморіялѣ, котрый предложило правительству. Правительство прирекло скоро полагодити сю справу, „помимо того, — якъ дальше пише Fremdenblatt, — що п. Міністеръ торговлѣ не годить ся на децентралізацію понадъ певнй можливй границѣ и на утворенє третои дирекціи руху въ Перемышли, що бы вôдповѣдало давнымъ бажанямъ Поляковъ".

Комісія для закона карного радила вчера надъ проєктомъ закона карного о торговли артикулами поживы и декотрыми предметами до ужитку. Постановлено выслухати пос. Лінбахера яко знатока. Зъ кôлькохъ сторонъ пôднесено сумнѣвы що до того проєкту закона зô становища автономістичного.

Зъ Тієнтсіну наспѣла досыть сензаційна вѣсть, котра вказує на то, що мѣжь Россією а Хинами готово ще досыть скоро прийти до якогось поважного конфликту о „Дахъ свѣта" (Паміръ). Зъ вôдтамъ доносять именно, що хиньскій урядникъ Ча-унъ стрѣтивъ въ мѣсеци, де сплывають ся рѣки Мурґабъ и Аксу, россійску експедицію сходячу зъ выжины Алаи. Хиньскій урядникъ запротестувавъ противъ того, що россійска експедиція посмѣла станути на хиньскôй земли. Россіяне однакожь не робили собѣ зъ того нѣчого, лишь двома вôддѣлами пустились въ дальшу дорогу до Алічуру и великого Паміру.

До Polit Cor. доносять зъ Петербурга: Будовлѣ, якй правительство рѣшило будувати задля нужды голодовои, принесуть хосенъ въ першôмъ рядѣ міністерству вôйны, котре теперь переводить тымъ скорше цѣлый рядъ великихъ будôвель, нѣжь се первѣстно було намѣрене. Вже теперь пôднято зъ великою енерґією дуже важнй для цѣлей стратеґічныхъ будовы гостинцѣвъ и зелѣзниць въ захôдныхъ ґуберніяхъ. При будовѣ гостинцѣвъ увзглядняє ся згоры припадкова потреба будовы на тыхъ дорогахъ движимои зелѣзницѣ, вôдповѣднои для транспорту войска. Єсть также намѣрена въ найблизшôй будучности будова численныхъ комунікацій зелѣзничныхъ, мѣжь тымиже полученє Люблина зъ иваногородско-дубровскою зелѣзницею.

Розôйшлась зновъ вѣсть, що россійскій наслѣдникъ престола має заручити ся зъ своєю сестрѣнкою, княг. Ольгою Віртемберґскою. Voss. Ztg. однакожь не вѣрить въ ту вѣсть и каже, що насамперѣдъ говорено, що царевичь має одружити ся зъ донькою кн. Чорногорского, а вôдтакъ зъ донькою грецкого короля, а однакожь то показало ся неправдою, то мабуть и найновѣйша вѣсть о єго одруженю єсть безосновна.

Ирляндскй послы партіи Парнеля, оголосили въ Ирляндіи а вôдтакъ и Анґліи такій маніфестъ:

„Витаємо охотно въ нашихъ рядахъ усѣхъ мужѣвъ, маючихъ пересвѣдченє, що політичнй справы Ирляндіи мають бути веденй выключно черезъ репрезентантôвъ народу ирляндского.

„Не хочемо однакъ мати нѣчого спôльного зъ людьми, що въ першôй лініи и передовсѣмъ вôдповѣдають за розбите народного сторонництва, та котрй слухаючи розказôвъ чужинцѣвъ, оклеветали першого мужа нашои расы и затровили єго на смерть. Пôдъ ихъ проводомъ Ирляндія не могла бы бути безпечною.

„Ирляндія мусить выбрати — або ихъ, або насъ! На порозѣ до гробу нашь провôдникъ змѣстивъ обовязки нашй въ слѣдуючихъ безсмертныхъ словахъ:

„Сли въ завтрѣшнôмъ дни я сконаю, то мужѣ, опираючй ся теперь вплывамъ анґлійскимъ на справы ирляндскй — будуть боротись и дальше безъ змѣны. Они останутъ непохитно независимими народовцями, не стратять вѣры въ будучнôсть Ирляндіи, яко народу окремого. Будуть они консеквентно протестувати противъ того, абы будучнôсть Ирляндіи була вже якнебудь убезпечена, якъ довго край буде мусѣвъ слухати розказôвъ анґлійского міністра.

„Мужѣ! Нехай се буде славою и хвалою нашои расы ирляндскои якъ въ краю, такъ и за границею, абы дѣлати въ дусѣ и напрямѣ повысшого заповѣту Парнеля. Нехай Богъ хоронить и опѣкує ся Ирляндією!"

Новинки.

— **Громадѣ Граплицѣ**, въ повѣтѣ перемыскôмъ, жертвувавъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. на внутрѣшне прикрашенє церкви.

— **Презенту на гр. кат. парохію Долге** въ філією въ Тужиловѣ, надало ц. к. Намѣстництво о. Иванови Каратницкому, гр. кат. парохови въ Солуковѣ.

— **Конкурсы**. Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Тѣшановѣ розписала конкурсъ на слѣдуючй посады учительскй: 1) при школѣ 4-клясовôй въ Тѣшановѣ на посаду молодшого учителя въ платнею 270 зр. и 10 прц. на мешканє; 2) при школѣ 2 клясовôй въ Олешичахъ старыхъ посада другого учителя въ платнею 300 зр.; при школахъ етат. одноклясовыхъ въ платнею 300 зр.; и вôльнымъ мешканємъ: 3) въ Ґорайцу; 4) Кобильници воловскôй; 5) Башни долѣшнôй, 6) Нѣметовѣ, 7) Опоцѣ; 8) Рудѣ рожанецкôй; 9) Залужу. При школахъ філяльныхъ въ платнею 250 зр. и вôльнымъ мешканємъ: 10) въ Бигаляхъ, 11) Футорахъ, 12) Коровици лѣсовôй, 13) Мощаници, 14) Подемщинѣ, 15) Сухôй воли. Въ школахъ 1, 2, 6, 8 выкладовый языкъ польскій, въ прочихъ рускій. Подани вносити належить найдальше до кôнця падолиста. — Маґістратъ мѣста Жидачева розписує конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря въ Жидачевѣ зъ платнею 500 зр. рôчно. Подания вносити треба найдальше до кôнця падолиста до зверхности громадскои. — Маґістратъ въ Ярославѣ розписує конкурсъ на посаду офіціяла мѣскои поліціи въ платнею 500 зр. Подания вносити до кôнця жовтня. — Громада мѣста Жмигорода має до обсадженя мѣсце секретаря громадского.

— А тожь зъ вôдки прийшло вамъ на гадку? — спытавъ вôнъ.

— А чому ажь вы самй єго вкидали?

— Вѣрте менѣ....

— Та я не заздрôстна на минувшôсть; але коли вже буду мати ваше имя, тогди буду мати право то знати.

— Будете мати всяке право, — вôдповѣвъ вôнъ весело.

И коли такъ дивитись на єго симпатичный усмѣхъ, що розъяснює єго мужеске лице, бувъ бы кождый переконаный, що въ єго груди єсть честне серце.

* * *

Почувши тупôтъ коней, що бѣгли по каменистôй дорозѣ, пôдняла почмайстерка, котра щось писала при столѣ, голову и стала надслухувати. Она видѣла, якъ та велика панѣ на кони и єи товаришѣ поѣхали дальше. Пôдняла ся механічно та отворила скринку, въ котрôй бувъ лишь сей оденъ листъ, бо то було ще дуже рано.

Она взяла той маленькій, пахучій листикъ въ руки та стала нимъ обертати на всѣ боки. Куверта, широка и довга зъ перґамінового паперу, була запечатана червоною печаткою, що представляла танцюючого и граючого на сопѣлцѣ божка Фавна. А адреса була така: *„Б. В. Б. Лишити на почтѣ, улиця Монтень, Парижь".*

Губы почмайстерки задрожали вôдъ усмѣху добродушнои ироніи.

— Таки непоправный чоловѣкъ зъ него,— подумала она собѣ. — Завсѣгды любовнй пригоды, навѣть ще передъ самымъ весѣлємъ. То зновъ до якоись женщины, той напарфумованый листикъ. То вже третій за тыхъ три недѣлѣ, що вôнъ перебуває дома, пôдъ адресою Б. В. Б.

Вôдтакъ вкинула листъ назадъ до скринки и замкнула єи, бо вôнъ мусить чекати на пôсланця ажь до вечера.

Охъ, той вечеръ! Бодай вôнъ бувъ нѣколи не прийшовъ! Бодай бы той листъ лежавъ тамъ бувъ ажь до суду-вѣку! То слѣпе орудіє ще таємничого призначеня выймуть о назначенôй порѣ изъ скринки, оно пôйде своєю дорогою и дôйде до цѣли. А то нещастє...

...Нôчь. По шинахъ, що въ темнотѣ свѣтять ся, жене поѣздъ. Въ ваґонѣ почтовôмъ сидять при мигкотѣючôмъ свѣтлѣ два урядники и порядкують листы, котрй имъ подають стації вôдъ стації въ шкôряныхъ торбахъ. Листы, листы, листы! Однй тоненькй и делікатнй, другй грубй и тяжкй. Урядники, то ихъ робота прибивають на кождôмъ зъ нихъ печатку, рôвнодушно, зъ лицемъ, на котрôмъ слѣдно утомленє, а поѣздъ жене, котить ся и гуркотить.

Ажь наразъ давъ ся почути попихъ въ задъ; поѣздъ загальмованый могучою силою бѣжить поволѣйше. Колесо крутять ся спокôйнѣйше, ще оденъ попихъ и поѣздъ ставъ.

Люде бѣгають зъ крикомъ вздовжь поѣзду. Передъ ваґономъ почтовымъ зъявивъ ся якійсь старый чоловѣкъ зъ службовою шапочкою на головѣ. До ваґона влетѣла шкôряна торба. Роздавъ ся свистъ, старый чоловѣкъ щезъ въ темнотѣ; поѣздъ рушає зъ мѣсця, поволи и маєстатично. Лямпы зачинають зновъ хитати ся, свѣтло мигкотить.

Урядники беруть ся до своєи роботы. Выпорожнюють шкôряну торбу якъ всѣ другй. Листъ зъ адресою *„Б. В. Б., лишити на почтѣ"*, кладуть на призначену для него поличку, якъ всѣ другй, що вже упорядкованй.

Поѣздъ летить середъ темнои ночи по зелѣзныхъ пасмахъ, зъ котрыми иногдѣ промѣнь мѣсяця трохи попестить ся, и лишає по собѣ слѣды искръ и куснѣ вугля, котрй й заразъ гаснуть. Вôнъ жене тымъ скорше, чимъ близше пôдходить до Парижа. Чи то ты, *Б. В. Б.*, що такъ прискорюєшь єго шаленый бѣгъ.

Чогожь такъ спѣшишь ся, маленькій листику? Чого сей поспѣхъ зрадити тайну, що крыє ся въ твоѣй слабôй ослонѣ? Кобы ты знавъ, яке зъ того буде нещастє, ты бы такъ не спѣшивъ ся. Прийдешь ще досыть въ пору до цѣли, твого бѣгу, за скоро, ажь надто за скоро.

(Конець буде.)

Платня 300 зр. рôчно. Подання вносити треба до 10 падолиста.

— **Руско-народный театръ у Львовѣ** выставить въ четверъ дня 22 с. м въ Коломыи перш̂ій разъ на нашôй сценѣ народну комедію Янчука зъ танцями и спѣвами п. заг. „Пилипъ Музика“. Въ недѣлю, т. є. 25 жовтня дасть образъ народный „Дѣти недолѣ або Лимерôвна“, знамениту рѣчь Мирного.

— **Вечерницѣ читальнѣ въ Гарбузовѣ**, котрѝ, якъ се мы доносили, мали вôдбути ся дня 25 жовтня, не вôдбудуть ся задля тяжкои жалобы головы читальнѣ, о. Петра Богачевского, по стратѣ сердечнои жены.

— **Торговельне бюро**. Баронъ Валєрій Капрі зъ Буковины закладає у Вѣдни бюро, котре буде удѣляти всякихъ информацій и вести посередництво въ перепродажи всѣлякихъ рôльничихъ продуктôвъ, якъ збôжа и всякихъ инчихъ маючихъ звязь зъ господарствомъ рольничимъ якъ жива худоба, масло, сыръ, яйця, дрôбъ, дичину, грибы, овочѣ и т. д. отже все, що край продукує. Для торговлѣ продуктôвъ зъ Галичины и Буковины таке бюро буде великимъ добродѣйствомъ.

— **Змѣна властителя**. Маєтность Гаѣ, будуча частію села Черешхова, коломыйского повѣта, перейшла на власность п. Станіслава Ліндого, комісаря староства въ Перемышли.

— **Новый спосôбъ лѣченя дифтеріи у дѣтей**. У Вѣдни въ дитинномъ шпитали св. Анны завели вôдъ 1890 р. новый спосôбъ лѣченя на дифтерію, котрый показавъ ся дуже практичный и котрымъ на 122 хорыхъ дѣтей выратовано 76-еро. Є се великій процентъ, сли зважить ся, що операціи дотеперѣшнѝ давали якій такій успѣхъ лише тогди, коли родичѣ завчасу пристали на розрѣзуванє горла дѣтямъ. Теперь, замѣсть операціи, т. є. розрѣзуваня горла, закладають хорому въ горло рурку, котра тамъ остає ажь до выздоровленя. Є се т. зв. интубація, яку вынайшовъ якійсь американьскій лѣкарь а котра безъ всякои трахеотоміи вôддає хорымъ такъ знаменитѝ услуги.

— **Збѣговище.** Въ недѣлю передъ шпиталемъ монахинь Сестеръ Милосердія зробили жиды величезне збѣговище. Въ шпитали тôмъ померла дня 17 с. м. 17-лѣтна жидôвочка Роза Кобль, родомъ зô Сянока, котра передъ смертію приняла тайну хрещенія. Жиды, довѣдавшись о тôмъ, выслали депутацію до маґістрату, говорячи, що въ тôмъ выпадку зайшло насильство ритуальне. Маґістратъ занявъ ся розслѣдомъ тои справы а поліція выдала острѝ зарядженя, щобы запобѣгчи ексцесамъ, бо заходила обава, абы темнѝ масы жидôвъ не добулись силою до шпиталя.

— **Повени**. Въ Дальмаціи панують теперь великѝ повени, що тревають уже кôльканацять днѣвъ. Дня 4 и 9 с. м. були хмароломы на островѣ Гвари а повѣнь наробила страшнои шкоды въ винницяхъ, затопила богато худобы а навѣть двоє людей. Поля, дороги, стовпы телеґрафічнѝ понищенѝ. Въ мѣсцевости Ґельза прôрвала вода прибережный валъ и знищила єго на просторони 50 метрôвъ. На островѣ Висъ позатоплювала вода винницѣ и луги.

— **Аматоръ кварґлѣвъ**. Улицею Городецкою въѣзджавъ оногди собѣ спокôйно гандляръ кварґлями, Вольфъ Берґеръ до Львова, котрый вѣзъ до мѣста свѣжій транспортъ тыхъ присмакôвъ. На улици напавъ єго Иванъ Русинъ робôтникъ и загрозивъ Берґерови смертію, сли не дасть єму грошей и одну пачку кварґлѣвъ. Однакъ переходячій поліціянтъ попсувавъ кортячку Иванови тымъ, що вôдставивъ єго до поліційного арешту.

— **Пяне житє, пяна и смерть**. Въ селѣ Дымцѣ серетского повѣту на Буковинѣ розпивъ ся бувъ селянинъ Кость Нарушь. Оногди пôшовъ попяному до кирницѣ по воду а перехиливши ся понадъ цимбрины, стративъ рôвновагу и упавъ до кирницѣ де и утопивъ ся.

Всячина.

— **Морска пѣнка.** Мабуть вже минули тѝ часы, коли морска пѣнка грала велику ролю, коли мати циґарничку або люльочку зъ морскои пѣнки значило мало що не то само, що величатись золотымъ годинникомъ, и коли була вже не мала честь дôстати вôдъ когось въ дарунку пѣнкову циґарничку. А всежъ таки ще и нинѣ грає морска пѣнка не послѣдну ролю и єсть важнымъ предметомъ торговельнымъ.

Морска пѣнка єсть родомъ глины, она єсть дуже бѣла, одностайно густа, легка и дає ся добре полірувати; свѣжо добута єсть мягка але на воздусѣ твердне. Єи добувають нинѣ въ Малôй Азіи коло мѣста Ескішегеръ (стародавного Дорілеумъ) въ копальняхъ, що вôддаленѝ вôдъ сего мѣста на три, чотири, ба й вôсѣмъ годинъ ходу. Найлѣпшу пѣнку добувають въ такъ званыхъ копальняхъ Сарісу Она показуєсь тутъ при сподѣ серпентиновыхъ гôръ, въ долинѣ, бôльше або менше глубоко. Тутъ єсть около 10 тысячѣвъ копанокъ глубокихъ на 4 до 40 метрôвъ. Копанки тѝ переходять насамперѣдъ черезъ тверду землю а вôдтакъ доходять до серпентинового злѣпника, котрый має въ собѣ пѣнку. Той злѣпникъ лежить майже поземо, а въ нѣмъ єсть пѣнка розкинена грудками вôдъ величины орѣха ажь до спорого яблока. Поодинокѝ лежѣ пѣнки, а єсть ихъ часомъ и кôлька, одна надъ другою, тягнуть ся на кільометеръ и дальше.

Копальнѣ пѣнки суть тутъ свого рода. Пѣнку добуває хто хоче; хто заплатить турецкому правительству пять фунтôвъ, може заводити копанку, де хоче. А якѝ тамъ люде беруть ся єи копати! По найбôльшôй части волоцюги та розбишаки. Теперь робить въ тыхъ копальняхъ якихъ два тысячѣ людей, зайшлыхъ переважно зъ Персіи та Курдістану. Суть то люде, котрѝ по найбôльшôй части поутѣкали передъ судами та поховались въ тѝ норы, знаючи добре, що жаденъ турецкій жандармъ туды за ними не полѣзє, бо єму житє миле. Позаякъ тутъ нема дерева, то копанки не пôдпирають ся, а такъ лишь роблять ся на воздусѣ и длятого дуже часто валять ся.

Зъ симъ не дуже милымъ товариствомъ копальникôвъ заводять першу торговлю турецкѝ купцѣ, котрѝ купують куснѣ пѣнки таки при копанкахъ, приносять ихъ до Ескішегеръ, пробують ихъ доброту на голосъ и вôдтакъ обшкрептують ихъ. Такій сырый товаръ приносять турецкѝ купцѣ до Европейця, а того штука єсть оцѣнити певнымъ окомъ вартôсть всѣхъ куснѣвъ и визначити цѣну гуртомъ. Тутъ надають ємъ послѣдный видъ и політуру. Бувають куснѣ отъ такъ якъ добра наша гречанна клюска, а суть и такѝ, якъ тѝ булки за 2 кр., що ихъ теперь выпѣкають нашѝ пекарѣ, дбаючѝ про наше здоровлє а свою кишеню. За паку пѣнки найпершои доброты платить ся по 175 зр., а паку найгôршои можна дôстати за 15 зр. При вывозѣ вôдтягає ще собѣ турецке правительство 12 и пôвъ процентъ вôдъ вартости, яко податокъ вôдъ торговельника. Давнѣйше выпускало правительство той податокъ въ аренду Грекамъ, але теперь вже того нема.

Якъ вже сказано, цѣна пѣнки значно упала и торги зменшились, бо нема вже моды на тѝ красно вырѣзуванѝ циґарнички зъ свѣтячими бурштинками; нинѣ кождый курить лишь папѣросы и они то зробили конкуренцію пѣнцѣ. Давнѣйше вывожено зъ Туреччины пѣнки на 70 до 80 тысячѣвъ турецкихъ фунтôвъ, теперь-же вывозять єи ледви за 40 до 50 тысячѣвъ. До того треба ще и то додати, що пѣнку теперь дуже фальшують, а особливо велику ролю грає въ тôмъ рôдъ австральского дерева. Ще найбôльше пѣнки морскои купує теперь Америка.

Головнымъ мѣсцемъ промыслу пѣнкового єсть Вѣдень. Тутъ приходить пѣнка просто зъ Азіи, а зъ вôдси розсылають єи до другихъ мѣстъ, де выробляють такожь товары зъ неи. Парижь забирає найкрасшѝ куснѣ, Будапештъ найтяжшѝ, а Брукселя середнѝ; самъ послѣдъ иде до Берлина.

Штука, наука и література.

— **Змѣстъ 19-го ч. „Зорѣ“:** Соняшный промѣнь, повѣсть В. Чайченка. — Пеня, байка Л. Глѣбова. — Зôвяле листє, дальшій тягъ ліричныхъ стихôвъ безименного автора.—Дѣти, стихъ М. Школиченка. — Безъ працѣ, конець казки Ив. Франка. — Исторія літературы, Ом. Огоновского.—Критичнѝ замѣтки и оповѣстки про три казки В. Чайченка, оперету Пархомовича „Чумакъ“ и про забутѝ стихи Руданьского. — Спомины зъ прогульки на выставу ческу, подає Деннисъ. Крôмъ того суть ще дрôбнѝ вѣсти зъ літературы и штуки та бібліоґрафія. Илюстраціи: Ив. Гриневецкій, павільонъ цукроварень и бальонъ на увязи на ческôй выставѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

20 Жовтня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10·80	10 —10 75	9 75 11·—	10· —11·—
Жито	9·——9 50	8 90—9 40	9·——9 50	9 25—9·50
Ячмѣнь	6.——8 —	5·90—7 —	5 80—7·—	6·——8·—
Овесъ	7·——7 50	6 50—7·—	6·40—7·—	7·00—7·75
Горохъ	6·— 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14 15	13·—13 —	13·—13 25	13·—13 25
Хмель	55 —60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40 —46 —	40·—45·—	40 —45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ. вôдъ 18·50 до 19·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55 — до 60·— за 56 кильо.

† Посмертнѝ вѣсти.

О. Исидоръ Лопатиньскій, парохъ зъ Комарова, дек. єзупôльского, упокоивъ ся сими днями въ заведеню въ Кульпарковѣ въ 59-ôмъ роцѣ житя.

Оповѣщене.

Загальнѝ зборы Руского товариства педаґоґічного вôдбудуть ся дня 2 н. ст. падолиста 1891 у Львовѣ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ (ул. Вôрменьска ч. 27) пôсля такого порядку дневного: *А)* О годинѣ 8½ рано торжественне богослуженє въ церкви Успеньской за помершихъ членôвъ товариства.— *Б)* О годинѣ 10½ початокъ зборôвъ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ зъ слѣдуючимъ порядкомъ: 1) вступне слово о. Ив. Чапельского, головы товариства; 2) справозданє секретаря; 3) справозданє касіера и маґазиніра; 4) справозданє комісіи; 5) выбôръ нового выдѣлу; 6) выбôръ контрольнои комісіи; 7) внесеня членôвъ; 8) вôдчитъ проф. Олекс. Барвѣньского, посла до рады державнои.

ТЕЛЕГРАМЫ.

София 20 жовтня. Собраніє скликано на день 15 (27 жовтня.

Парижь 20 жовтня. Міністеръ вôйны постановивъ мѣшанѝ полки такъ зорґанізувати, що кождый буде складати ся зъ чинного батальону и двохъ батальонôвъ краєвои обороны; кождый корпусъ має чотиры мѣшанѝ полки, а число ихъ буде выносити 72.

Копенгаґа 20 жовтня. Царь зъ царицею и дѣтьми, король даньскій зъ королевою и княгиня Уельска зъ донькою, выѣдуть 29 с. м. до Ґданьска, а зъ вôдси поѣдуть россійскимъ поѣздомъ черезъ Варшаву до Ливадіи, де король и королева даньскѝ зъ нагоды срѣбного весѣля царского перебудуть цѣлый мѣсяць.

Ерфуртъ 20 жовтня. На зъѣздѣ соціялістôвъ обговорювавъ Бебель загранична політику и домагавъ ся конче помиреня зъ Франціею, хоть самъ о тôмъ сумнѣває ся. Противъ Россіи готовѝ нѣмецкѝ соціялісты охотно выступити до борбы. Вôдтакъ заявила опозиція на письмѣ, що выступає зъ партіи и тогди ухвалено резолюцію Бебеля, що партія соціяльна буде придержуватись тои самои тактики, що доси и буде аґітувати у всѣхъ округахъ выборчихъ, де лишь буде якій-такій выглядъ на успѣхъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.